

LA FIDELITZACIÓ DELS JOVES EN LA PRÀCTICA DEL BILLAR

1. OBJECTE

L'objecte del present document és el d'oferir als clubs de billar de Catalunya una sèrie de mesures, pràctiques i recomanacions per portar a terme de la manera més efectiva possible la tasca d'integració de juvenils en el dia a dia de la seva activitat, així com garantir, en la mesura que sigui possible, el gaudiment del billar per part del jove i, per tant, la seva continuïtat en la pràctica d'aquest esport.

Entenent que en el si dels clubs hi ha persones, sensibilitats i interessos molt diversos, aquest document no està pensat ni dissenyat per la seva difusió indiscriminada, sinó que pretén esdevenir un ajut per a les juntes directives que vulguin desenvolupar i fomentar el billar juvenil al seu club. És a dir, aquest document no és per als socis i jugadors, sinó per l'entitat/club i per als seus representants.

2. ANTECEDENTS

Fa un temps, des d'una situació absolutament manca de recursos, deguda al fet de no pertànyer a la Federació Catalana de Billar, un grup de persones, encapçalades per l'actual president de la Federació, en Josep Ramon Molina, sensibilitzades amb els problemes que arrossegava la pràctica del billar a Catalunya i, especialment, pel fet de que al billar no hi havia jovent que el practiqués, varem començar a posar en pràctica una iniciativa consistent en l'organització (a banda de la Federació, que no va voler implicar-s'hi) d'unes trobades amistoses i extraoficials de billar juvenil, a les quals tots aquells joves que en algun moment s'havien apropiat al billar, tinguessin la possibilitat de trobar-se, conèixer-se i jugar tots plegats per gaudir d'una realitat que no trobaven al seu club, que no era més que poder jugar amb diferents joves de Catalunya i compartir la seva afició.

Per satisfacció de tots els involucrats en aquell projecte, la iniciativa va esdevenir tot un èxit i els organitzadors d'aquelles trobades varem poder observar com, mica en mica, anava pujant el nombre de joves billaristes a Catalunya, cridats pels clubs de billar a apropar-se a la nostra activitat.

Ara bé, en aquests moments, des de la nostra responsabilitat con a directius de la Federació Catalana de Billar (en endavant, FCB), i malgrat els esforços per continuar fent créixer el nombre de juvenils a Catalunya, creiem que ha arribat el moment de fer una reflexió i un petit balanç que no és gens positiu des del punt de vista de la manca d'efectivitat en la fidelització dels joves i la seva continuïtat en la pràctica del nostre estimat esport.

I és que després de l'èxit absolut que va esdevenir el començament de l'organització de les trobades i el sorprenent augment de juvenils que hi va haver en poc temps, en els darrers mesos hem vist com, mica en mica, es van produint les següents circumstàncies:

- El nombre de juvenils que juguen habitualment es va reduint
- És més elevat el nombre de baixes efectives, que no pas el nombre d'altres
- El nombre de clubs amb més de 3-4 juvenils es molt reduït
- A les trobades, també es redueix el nombre de participants
- El nivell dels jugadors dels grups A i B augmenta molt a poc a poc.

Atribuïm aquesta circumstància a la normal i lògica dificultat que tenen els clubs per definir els criteris que han de seguir per portar a terme aquesta gran tasca (en absolut fàcil, sinó més bé tot el contrari) que tenen encomanada.

Per això, sempre des del més absolut agraïment i reconeixement a l'esforç de totes aquelles persones que, des dels clubs, han procurat i continuen procurant apropar el jovent a la pràctica del billar, des de la FCB hem treballat en la confecció d'aquest manual, consensuant amb totes aquelles persones involucrades i sensibilitzades amb la qüestió del billar juvenil, les mesures necessàries que haurien d'adoptar els clubs per fer de la manera més efectiva possible la seva necessària funció d'apropament del billar als joves.

3. LA CAPTACIÓ DELS JOVES

La gestió dels juvenils comença, evidentment, per la captació de joves que vulguin apropar-se a la nostra disciplina i provar-la. Considerem que aquesta no és, precisament, la tasca més difícil de portar a terme per part dels clubs, car no resulta gens difícil aconseguir, mitjançant una petita campanya a les escoles, un grup de nois/es que vulgui provar això del billar. La tasca realment difícil és mantenir-los en la pràctica del billar.

De fet, segons l'argument exposat a la introducció, el problema que s'ha detectat no és pas que alguns clubs no hagin estat capaços de captar al jovent (els que s'han preocupat, ho han aconseguit) sinó que després no han estat hàbils, pel motiu que sigui, per mantenir-los al club, que és veritablement el que aquest manual intenta corregir.

Ara bé, per facilitar la tasca de captació de joves, la FCB té a disposició de tots els clubs la següent documentació/informació que pot ajudar-los en aquesta empresa:

- Carta dirigida a la direcció de l'escola i/o als responsables esportius.
- Carta dirigida a l'ajuntament.
- Cartells per penjar al taulell d'anuncis.
- Document "Els beneficis del billar per a l'etapa formativa dels joves"
- Presentació multimèdia per fer una presentació del billar als joves.

Creiem que aquesta documentació ofereix un bon suport per donar una bona imatge del billar als instituts i aconseguir que alguns joves s'apropin a provar això del billar. Després, resulta convenient fer una nova campanya de recerca cada any perquè és evident que no tots els joves que provin el billar, acabaran essent jugadors en un futur i si no fem campanyes continuades, a la fi, ens quedarem, amb tota seguretat, sense jovent. A més a més, des de la direcció de la FCB ens oferim a acompanyar al responsable del club almenys la primera vegada, sempre que sigui possible, a l'ajuntament o al institut al qual vulguin fer aquesta campanya informativa.

Per això, no ens entretindrem en aquest apartat i passarem directament al assumpte que ens ocupa, però no sense fer una reflexió sobre els requisits necessaris i la predisposició per part dels clubs, abans d'afrontar una crida i recerca de jovent entre els instituts, gimnasos, poliesportius, etc. de la zona.

Creiem que abans de donar un pas en aquest sentit, el club s'hauria de fer tot un seguit de preguntes, com aquestes:

- Creu la Junta Directiva del club que el futur i el progrés del billar passa per apropar-ho als joves?
- Està la Junta il·lusionada amb la captació, promoció i formació del jovent de la seva zona en el billar?
- Hi ha un mínim de recolzament entre els socis en aquesta iniciativa?

I, potser, la més important...

- Gaudeix el club d'una o dues persones amb prou ganes, temps, capacitat, motivació i dedicació per esdevenir el puntal i braç executor d'aquesta tasca?

Pensem que si la resposta sincera a alguna d'aquestes preguntes és negativa, seria millor que la Junta del club treballés primer en aquell aspecte que pot frenar la bona marxa de la gestió dels juvenils.

Ara bé, si la resposta a aquestes preguntes és sincera i positiva el club ha de començar a donar els passos necessaris per captar jovent que vulgui apropar-se al billar.

Tot seguit, com ja s'ha dit, oferim una sèrie de reflexions, consideracions i idees per fer que aquesta tasca tingui unes mínimes garanties d'èxit.

4. LES ETAPES DE FIDELITZACIÓ

Si volem esbrinar quines són aquelles mesures i pràctiques que hem de portar a terme per a la fidelització del jovent en la pràctica del billar, potser la manera més directa, senzilla i adequada sigui preguntar-nos precisament el contrari, és a dir: què és allò que fa que un jove deixi el billar?

Evidentment, hi trobarem un seguit de casos en què es tracta d'una motivació absolutament personal i que no depèn de la nostra gestió, com per exemple:

- Després de provar-ho, veu que no li agrada.
- Decideix dedicar-se amb més intensitat a una altre activitat que li agrada més.
- Té problemes de temps i/o mobilitat i els seus pares no col·laboren massa a que pugui anar al club.
- Etc...

No són, inicialment, aquests casos els que ens ha d'amoïnar. Lo que pretén aquest document és ajudar als clubs a que l'abandonament del billar per part del jove no sigui per una manca de motivació, que es pugui atribuir a la pròpia actuació i/o dinàmica del club i que es podria haver evitat fent les coses d'una altre manera. Des d'aquest punt de vista, considerem que la fidelització d'un jove a la pràctica del billar passa per 3 etapes molt importants, que són les següents:

4.1. PRIMERA ETAPA. LA RECEPCIÓ DEL JOVE

Evidentment, quan un jove arriba a un club de billar, la manera en què sigui rebut per part de tots els socis, així com la primera impressió que es porti, serà decisiva per provocar que s'animi, no només a anar un parell de dies a provar-ho i deixar-ho després, sinó que es trobi a gust al club i trobi un espai de convivència i gaudiment.

Limitem aquesta etapa a les 4 o 5 primeres vegades que el jove va a jugar al club i a un temps màxim de 4 setmanes. L'expressió que hem assignat a aquesta etapa per definir el caràcter de la mateixa és: Descobrir el món màgic del billar.

Mirarem de respondre, des del punt de vista temporal d'aquesta etapa, a la pregunta que ens hem fet abans sobre quins són els factors (que es poden atribuir i ésser corregits per part del club) que poden provocar que el jove deixi la pràctica del billar, per continuar després analitzant els requisits, mesures i condicions que hem de promoure al nostre club per què el jove no deixi el billar a aquesta etapa.

Per fer això, analitzarem, un per un, cadascun dels motius més comuns o probables.

4.1.1. Al club no hi ha més jovent. Tot és gent gran

Un dels motius és que el jove es vegi 'fora del seu ambient'. Que trobi que no hi ha jovent i no es trobi a gust al club.

Per evitar això hi farem dues consideracions:

- Hem de promoure al club que es doni una bona benvinguda al jove. Això no vol dir fer una festa, sinó que el noi pugui percebre clarament que la gent del club l'estima i té ganes de veure'l pel club. Hem d'estar mínimament per ell i anomenar a una persona responsable que faci de monitor d'acollida i li expliqui d'una manera breu i senzilla els primers conceptes del billar (concepció, posició i mecanisme).
- Resulta molt més probable tenir èxit en aquesta primera etapa si fem que el jove no estigui sols al club. Mirem de fer una campanya en algun escola i oferir un curset de billar per què hi hagin almenys 3 o 4 joves que puguin coincidir i compartir la pràctica del billar. Es trobaran molt més 'emparats' entre ells que entre gent gran i podran aprendre junts la disciplina.

4.1.2. No hi ha ningú que li ensenyi i estigui per ell

Abans hem parlat del monitor d'acollida. Realment, creiem que aquest és el pilar sobre el que ha de sostenir-se l'acolliment del jove.

De fet, el projecte d'escola de billar concebut per la Federació Catalana de Billar, almenys en la primera etapa de l'aprenentatge, es basa en disposar d'una xarxa de monitors d'acollida a tots els clubs, formats i assessorats per la direcció tècnica de l'escola, per portar a terme precisament aquesta tasca, que no és gens fàcil.

El monitor d'acollida ha de saber com fer la seva tasca i per això hem creat el document "decàleg del bon monitor d'acollida", amb la intenció d'ajudar a tots els implicats en aquest projecte a portar-ho a terme amb més garanties d'èxit. Recomanem enèrgicament la lectura i aplicació dels conceptes exposats en aquell document.

4.1.3. El jove detecta que, en general, no és ben rebut al club

Som conscients de que el billar porta molts anys endarrerit, en relació a la promoció de la joventut i en comparació amb la majoria de la resta d'esports. Sovint podem trobar als clubs socis que no tenen cap ganes de que hi vagin joves per allà i que són reticents a obrir les portes del club al jovent. Els motius que poden provocar aquesta actitud són de molt diversa índole, generalment fruit d'una actitud egoista i antiquada, que no tenen precisament fàcil solució. En aquest aspecte no podem fer més que un esforç en la tasca de sensibilització, explicant que el futur del billar passa per apropar-ho al jovent.

Les dues raons principals per les quals alguns socis poden rebutjar la idea de rebre joves al club són:

Els nois fan xivarri i fan nosa

Potser no sigui així. Inclòs és possible tot el contrari, que els que fan més xivarri i nosa siguin precisament els que no volen jovent al club, però és un prejudici que algunes persones arrossegueu. Estan acostumats a ser el centre d'atenció del club i els joves venen a assumir un protagonisme que no els hi agrada gens.

Haver de deixar la taula o disposar de menys temps per jugar, per culpa dels nois

En aquest cas, el veritable problema no són els nois, car a aquest tipus de gent li fa nosa qualsevol nou soci. Els hi fa nosa que es donin cursos de billar al club, que ocupen taules, que vinguin jugadors d'altres clubs a jugar, etc. És a dir, en aquest aspecte no és un posicionament particular contra el jovent sinó una posició absolutament egoista envers a qualsevol situació que disminueixi el temps que tenen per jugar.

Qualsevol d'aquestes dues raons tenen, com ja s'ha dit, difícil solució, perquè estem entrant en conflicte amb els ciments de la personalitat de la persona que rebutja al jovent i això és entrar en el terreny personal, molt complicat de gestionar.

Ara bé, una estratègia que ens pot ajudar és plantejar en una assemblea quina política es vol implantar al club per a la gestió del jovent. Fer propostes concretes i deixar que tothom opini. Difícilment trobarem, per part d'aquestes persones (per allò de lo políticament correcte) i molt menys de la majoria de socis, una negativa a acceptar la necessitat, conveniència i avantatge d'obrir el club als joves. Si, a més a més, hi ha una o dues persones que es comprometen a responsabilitzar-se d'acollir-los (gairebé sempre hi ha algú amb la sensibilitat i motivació necessària) encara serà més difícil que el club, en assemblea, es negui a fomentar el billar juvenil. D'aquesta manera estarem donant un missatge a aquests socis que no estan gaire involucrats, de que això del jovent és inevitable i que no cal que lluitin en contra perquè l'assemblea es sobirana i ha decidit promoure el billar juvenil.

4.2. SEGONA ETAPA. L'APRENTATGE INICIAL

Una vegada hem aconseguit que el noi es senti ben acollit al club i no ha deixat de practicar el billar només començar, disposem d'un temps per aconseguir que es vagi "enganxant" al joc i no ho deixi.

Aquesta etapa pot durar aproximadament entre 6 mesos i un any. L'expressió que hem assignat i que hauria de dominar durant aquesta etapa, per sobre de qualsevol altre és: *gaudir del billar*. Tot el que fem ha d'anar dirigit a aconseguir això, que el jove s'ho passi bé al club.

Si ens preguntem un altre cop quins són els motius que pot portar a un jove a deixar el billar durant aquesta etapa, trobem els següents:

4.2.1. S'avorreix perquè només entrena, juga sol i no fa partits

Si féssim un estudi estadístic que determinés quin percentatge de temps dediquen els socis dels clubs a entrenar i no pas a jugar, per mitjana, no és difícil de preveure el resultat que obtindríem. Si, a més a més, limitem aquesta estadística a les categories més baixes, el resultat pot ser excepcional.

És cert que alguns jugadors, especialment de cert nivell, sí que entrenen força, però no ens oblidem que aquests jugadors ja han demostrat una capacitat i interès d'entrenament només pel fet d'haver arribat a la categoria que tenen.

Hem d'ésser conscients de que entrenar requereix d'una motivació i dedicació específica que potser molts joves no tenen, o almenys no tenen al començament de la pràctica del billar. Per això, hem de donar al jove un al·licient que no es limiti únicament a rebre classes, entrenar i jugar tot sol. Les coses que podem fer són:

- Fer un esforç i fomentar que els socis dels clubs que juguin amb ell. Hem de fomentar que els socis veterans facin partides, jugant ells a 3 bandes, mentre que el jove aprenent juga a la lliure. Segur que sortiran més d'un i més de dos partits emocionants. Al principi, inclòs, perquè no s'avorreixi, podem deixar que ell pugui tirar amb qualsevol de les dues blanques, per facilitar que faci caramboles i s'ho passi bé. D'aquesta manera estarem fomentant la integració social entre el jove i la resta de socis.
- Organitzar, com a mínim, un social per temporada per als júnior. Que vegin que dintre de l'organització interna dels clubs, es compta amb ells, com amb qualsevol altre soci.
- Promoure que vagin a les trobades i campionats organitzats per la FCB. És una errada pensar que fins que tinguin un nivell determinat no han de participar als campionats, a on veuran que hi ha molt més jovent a Catalunya que juga a billar i trobaran un ambient molt bo i distés (especialment a les trobades, que tenen un caràcter més informal i s'organitzen, no tant pensant en la competitivitat, com en el gaudiment pur del billar).

4.2.2. Incompatibilitat horària amb els estudis

Moltes de les activitats que pot fer un noi durant la seva etapa escolar:

- Es poden practicar a l'escola (futbol, bàsquet, ball, etc.).
- Es poden practicar a casa (música, ordinador, lectura, etc.).
- No li requereixen més d'1 o 1,5 h (qualsevol de les anteriors).
- No depèn dels seus pares.

Malauradament, molt sovint el billar no compleix cap d'aquests 4 requisits, per algun d'aquests motius:

- El noi s'ha de desplaçar fins al club de billar, que no hi és a prop de casa
- Li ha d'acompanyar algun dels seus pares.
- Quan arriba al club, a més a més, s'ha d'esperar al seu torn de joc, perquè les taules estan ocupades.

Si tenim en compte que la primera obligació del jove és complir amb els estudis i fer els deures, pot ser que després d'una temporada de pràctica del billar arribi a la conclusió (ell o els seus pares) de que li ha de dedicar massa temps i decideix deixar-ho.

Només hi ha una solució per evitar això i és compatibilitzar el billar amb els seu horari escolar. Per això, els clubs haurien d'intentar arribar a aplicar alguna mesura que permeti que els joves puguin practicar el billar, dedicant (o millor dit, perdent) el mínim de temps possible.

Per això, es podria aplicar alguna d'aquestes mesures:

- Reservar les taules una hora, almenys un parell de dies a la setmana, per al jovent (de 17:15h a 18:15h, que és quan surten de l'escola)
- Que cada parella de 2 joves tingui dret a una taula reservada un parell de dies a la setmana, per jugar junts.
- En clubs en què els socis s'han d'apuntar en una llista per jugar per torn, autoritzar que una persona dels que arriben a primera hora apunti al nois que sap que vindran aquell dia, perquè quan arribin siguin els primers de la llista.
- Consensuar amb els socis que quan arriba un juvenil en etapa escolar, la primera taula que queda lliure és per a ell (si no cada vegada que vingui, almenys un parell de dies a la setmana)
- Etc... la pròpia junta directiva del club, que és la que millor coneix la realitat del club i dels socis, sabrà quina mesura pot aplicar per fer possible la compatibilitat del billar i l'escola.

Això sí, com hem dit ja abans, resulta molt efectiu plantejar aquests temes en assemblea per provocar que els acords als quals s'arribi, siguin forts i es puguin fer complir per mandat explícit de l'assemblea.

4.2.3. No aprén al ritme que voldria

Sabem que el billar és una disciplina molt difícil i que també és molt difícil trobar algú que sàpiga transmetre tot allò que resulta realment efectiu per al jove.

Per això, la FCB farà tots els esforços possibles per editar, quan més aviat millor, una sèrie d'unitats didàctiques d'aprenentatge, així com distribuir-les i explicar-les als responsables de juvenils de cada club. D'aquesta manera anirem aconseguint mica en mica una xarxa de monitors d'acollida arreu de Catalunya.

De qualsevol manera, no és objecte d'aquest document establir l'aspecte tècnic de l'aprenentatge del jove, sinó l'aspecte psico-social. Per això, mentre no hi hagi un material pedagògic editat, potser resulta més important encara seguir els consells del document ja mencionat amb anterioritat "decàleg del bon monitor d'acollida", especialment tot allò relacionat amb donar més importància al gaudiment que a l'aprenentatge. És a dir, mentre no tinguem un criteri d'ensenyament específic, no li

fiquem al jove al cap el fet de que ha de millorar i aprendre. Lo important és que s'ho passi bé i això és el que li hem de transmetre contínuament.

De qualsevol manera, davant de la circumstància de que es detecti que un jove s'està començant a avorrir i/o cansar del billar per motius relacionats amb la seva poca progressió, us podeu posar en contacte amb la FCB per veure si entre tots podem fer quelcom pel jove.

4.2.4. La gent li atabala

Troblem molt sovint que el jove es troba amb la circumstància de que la gent no li deixa tranquil. Quan està a taula, tothom li vol explicar coses, ensenyar-li i, si per algun motiu, el jove no es mostra receptiu amb les explicacions, aleshores és criticat per part del soci que (presumiblement intentant fer-li un favor al noi) el que està fent és, si es permet l'expressió, "agobiar-lo".

No volem des d'aquest document menysprear ni fer enfadar a ningú que, amb tota la seva bona fe, s'apropi al noi per ensenyar-li coses, però hem de tenir en compte que en força ocasions (potser massa) en què un soci s'apropa a explicar coses a un jove es dona una (o varies) d'aquestes circumstàncies:

- El noi ja porta una estona rebent informació/classe i el que vol es jugar i distreure's.
- El soci no observa si el noi està receptiu i si té ganes de rebre aquelles explicacions, però ho fa igualment (potser d'una manera egoïsta, que respon més a una necessitat pròpia del soci que a una necessitat del jove).
- Li explica coses que no li toca aprendre. (no té prou criteri al respecte)
- No té habilitat pedagògica ni sap explicar bé les coses, per lo que el noi no entén lo que li està dient.
- Li explica, sens ésser conscient, coses equivocades.

És per això, que creiem en la figura del monitor d'acollida (màxim 2 monitors) que ha d'ésser una persona assessorada per la direcció tècnica de l'escola de billar de la FCB i la responsable de formar tècnicament al noi,

El monitor d'acollida hauria de fer pedagogia entre els socis i fer entendre que la tasca de la formació del jove li toca a ell. No perquè sàpiga més que els altres, sinó perquè està assessorat directament per la FCB, només ell sap què ha fet, què està fent i què farà el jove durant la seva etapa d'aprenentatge i ell té la informació tècnica consensuada per la FCB per a la formació dels joves, que es fa igual a tots els clubs. Si ho expliquem així, tindrem prou arguments per explicar a tothom que no han d'explicar-li coses contínuament i evitarem atacar l'ego de ningú, donant-li a entendre que no ho està fent bé.

Insistirem en què si la resta de socis volen ajudar i col·laborar amb el jove ho poden fer, com ja hem explicat en un apartat anterior, jugant amb ell i no a explicant-li coses sense un criteri i ordre concret.

4.3. TERCERA ETAPA. EL PROGRÉS TÈCNIC, ESPORTIU I SOCIAL

Aquesta etapa és molt important, perquè és el veritable pas de la situació de tenir el billar con una activitat més, de la qual pot prescindir, a una activitat central dintre del seu desenvolupament físic, psíquic i social (fora de l'àmbit escolar, s'entén).

Aquesta etapa arriba des del primer any de pràctica del billar fins al segon o tercer any, temporada durant la qual existeixen una sèrie de riscos potencials que poden provocar l'abandonament del billar per part del jove. Assignem a aquesta etapa l'expressió: El billar com a símbol d'identitat.

Efectivament, una vegada hem aconseguit mantenir al jove durant les dues etapes, que arriben fins a un any de pràctica, podem afirmar que al jove li agrada el billar. Però si volem fidelitzar de veritat al jove en la pràctica del billar, amb aspiracions de futur, hem d'aconseguir que el billar sigui per a ell la seva afició. (volem senyalar amb l'expressió 'la seva afició' no com la única afició sinó com una de les aficions amb les quals el jove es sent realment identificat i que han passat a formar part de la seva personalitat com a individu).

Una vegada més, això requereix d'una sèrie de condicions que facin que el jove senti pel billar aquest 'plus' d'identificació personal que necessita per elevar la seva afició un esgrà més i que si no es donen, tard o d'hora, fàcilment acabarà per deixar de practicar-ho.

Les possibles causes d'abandonament són:

4.3.1. Està encallat tècnicament i no aprèn més

Una vegada més, si tenim dubtes de com afrontar el desenvolupament tècnic del jove i observem que està encallat i no aprèn més, una de les coses que podem fer és posar-nos en contacte amb la FCB i transmetre aquesta situació per veure si podem ajudar.

Hem de ser conscients de que arribarà un moment que no sabrem què més dir-li. En aquest moment és convenient mantenir una xerrada entre el noi, el club (principalment, seu monitor d'acollida) i la FCB per mirar de trobar alguna fórmula que li permeti continuar aprenent i progressant.

4.3.2. Sempre fa el mateix i no explora més opcions de joc i competició

La formació inicial del jove, portada pel monitor d'acollida, està basada exclusivament en la modalitat de lliure. Si després d'un o dos anys d'afició, el jove veu que sempre fa el mateix i no acaba de progressar, és probable que acabi avorrint-se del billar. Aleshores, hem d'obrir-li noves portes més enllà del que ha fet fins al moment. Aquestes portes poden anar encaminades a dos vessants diferents

- Oferir-li altres competicions. Promovem que juguin els socials i campionats locals o de la seva categoria sènior. Intentem, com a club, organitzar campionats amb júnior d'altres clubs (preferiblement, dintre de la zona geogràfica). Si és necessari, posem-nos en contacte amb la FCB per rebre idees.
- Potser li podem deixar jugar alguna vegada (segons el nivell que hagi assolit) amb l'equip de la lliga de l'amistat. Valorem les mitjanes que fa habitualment la gent i veiem si pot encaixar el jove al nostre equip. Ara bé, tinguem prudència en aquesta iniciativa, perquè per un juvenil, enfrontar-se amb una persona amb

molta més edat , experiència i picardia en el joc, li pot suposar una càrrega psicològica important i acabar esdevenint més un perjudici, que no pas un benefici.

- Explorar altres modalitats de lloc. Des de la FCB sempre defensarem que la forma més senzilla, efectiva i directa d'aprendre a jugar a billar és amb el lloc de la lliure. Per això, tots els nostres esforços i manuals d'aprenentatge per als juvenils són d'aquesta disciplina, però el que no volem és que el noi s'avorreixi perquè no progressa i que la nostra manca d'obertura faci que no li obrim les portes a provar altres modalitats, com poden ser les 3 bandes, les 5 quilles, el joc de troneres, etc. Potser canviar durant un temps de modalitat li fa tornar les ganes de jugar i hi troba un altre al·licient.

5. CONCLUSIONS

No volem acabar sense treure una sèrie de conclusions que són les que ens ha motivat a fer aquest document.

- Considerem que el billar juvenil representa el futur del billar a Catalunya i volem fer un esforç per atraure al jovent a la nostra disciplina.
- Necessitem que els clubs s'identifiquin i es solidaritzin amb aquesta iniciativa i que facin un esforç per poder portar-la a terme, car sense ells no podem donar forma i realitat a la nostra intenció.
- Cal una campanya massiva a Catalunya per atraure el major nombre de joves possible al billar.
- També necessitem prendre una sèrie de mesures per garantir un mínim d'efectivitat en la fidelització dels joves en el billar, per tal d'evitar que tal com ho provin, ho acabin deixant (aquest punt és el veritable objecte d'aquest document)
- Els clubs han de mantenir una comunicació estreta constant amb la FCB i, en especial, amb la direcció tècnica dels juvenils i de l'Escola de Billar, per poder prendre amb temps aquelles mesures que siguin necessàries.
- A part d'aquest document, cal oferir també als clubs un manual tècnic per als monitors d'acollida i donar cursets per que sàpiguen què i com han d'ensenyar als joves. (això no era objecte d'aquest document, que tan sols pretén oferir una guia per al tractament psico-social del jove, per tal d'empatitzar amb ell i fer que estigui a gust al club).

FCB, a 11 de març de 2013

Ricard Fiol Meszaros
Director Espotiu
de Juvenils de la FCB

Vistiplau: Josep Ramon Molina Maspoch
President de la FCB